

forhindret Sygdommens Udbredelse paa et langt tidligere Tidspunkt og med et helbigere Resultat, end de senere stærke Foranstaltninger i Virkeligheden have vist sig stikke til. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale den høie Regjering, at vise saa megen Varsomhed som muligt med at gribe til den Foranstaltning at binde Hundene, da det ikke tør paastaas, at dette ligesom er det Bedste; og at have sin Opmærksomhed, hvad jeg isørigt ikke tvivler paa, vil være Tilfældet, særdeles henvendt paa Udfærdigingsstykket, saa snart der skulde vise sig Fare for en saadan Sygdom.

Rjær: Det stillede Endringsforslag ser jeg gaar ud paa noget at mildne — — —

Formanden (Krabbe): Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der intet Endringsforslag er til Forhandling.

Rjær: Ja, saa beder jeg om Forbedelse, det er en Feiltagelse af mig, der er altsaa intet Endringsforslag tilfældet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har maatte for sig Endringsforslagene til Sagens anden Behandling. Jeg tillader mig at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det i saa Fald er en Forveksling fra hans Side. Til denne Behandling er der intet Endringsforslag tilfældet.

Rjær: Det er altsaa kun Lovforslagets Vedtagelse, der kan være Tale om. Jeg maa betragte, at jeg ikke nøie kunde høre, hvad den ærede sidste Taler udtalte, thi saa vilde jeg ikke være kommen til denne Misforstaaelse. Jeg troede nemlig, at det var et Endringsforslag, som det ærede Medlem omtalte. Jeg har egentlig ikke taget Ordet for at sige Noget for eller imod dette Lovforslag. Jeg finder det fuldstændig i sin Orden, at den meget ærede Minister har forelagt os en saadan Forberedelse paa Forholdsregler i Tilfælde af den Art, som der kan være Tale om ved denne Lov, men jeg vil benytte mig af Leiligheden til at udtale, at det skulde have glædet mig meget — jeg tror nok, at en Lov af den Art, som jeg kunde ønske, hører under Justitsministeren —, om man var kommen til en Beskatning af Hundene. Jeg mener dette vil være et fuldt saa virksomt Middel som det, der er foreslaaet i denne Lov. Naar man ser, hvilken Lyft der rundtom i Landet er til at holde Hunde ud over det absolut Nødvendige, for at jeg tør bruge det Udtryk, at der er en Hundemani — og ikke mindst i Kjøbenhavn, — saa finder jeg ikke noget virksomt Middel derimod uden i en høiere Beskatning. Noget Saadant havde jeg som sagt hellere set end denne Lov for at hemme Tilsebevarelsen af overflødige Hunde. Dermed siger jeg ikke

noget imod denne Lov, jeg under i høieste Grad Indenrigsministeren denne Lov, idet jeg er enig med ham i, at den er i høi Grad nødvendig og jeg behøver ikke at udvikle for Thinget, hvilke Favrer der kunde afstedkommes, naar man er ligegyldig i den her omhandlede Retning. Da Lovforslaget nu er fremkommet, vil jeg naturligvis stemme for det, men jeg skal endnu en Gang gjentage, at jeg hellere vilde se en Lov af den Beskaffenhed, jeg har omtalt, som er et langt kraftigere Middel til at affasse overflødige Hunde, end hvad man nu for Tiden har.

Th. Nielsen: Ja, for saa vidt kan det være overflødig at tage Ordet, som jeg heller ikke vil nedlægge nogen Indsigelse imod det Lovforslag, vi her forhandle; jeg har tværtimod udtalt, at jeg betragter det for saa vidt som en efter Omstændighederne tilfredsstillende Lov. Det var det ærede Medlems Ord, som sidst talte, der gav mig Anledning til at begjære Ordet, skjøndt det, han fremsatte, har været udtalt ved anden Behandling. Saa ofte denne Sag kommer frem, at man skal lægge høiere Skat paa Hundene paa Landet — det er mig for Resten ikke bekjendt, at der er Skat paa Hundene paa Landet, i Kjøbstæderne har man allerede Skat, — skal jeg fra mit Standpunkt ikke undlade at inddrage den. Naar det ærede Medlem talte om, at han vilde have Hundeholdet indskrænket, saa mener jeg, at dette er af de Ting, som man kan overlade til Folks egen Frihed, for saa vidt ikke de paa-gældende Ting fornærme Noget. (Rjær: Ja, det var det!) Ja, det var det, men det have vi jo netop ved den Lov, som vi her behandle, taget Forholdsregler imod, og derfor betragter jeg Loven som gavnlig. Jeg kan heller ikke forstaa, at det skulde hjælpe til, at Hundene ikke fornærme Noget, at vi lægge Skat paa dem. (Udbrydelse af Rjær.) Ja, der er saa mange Ting, som man kunde mene, at det er skadeligt, at Samfundet holder, men som man derfor ikke beskatter eller nedlægger Forbud imod. Saa kunde man beskatte Lurusheste, Rarether og som et æret Medlem engang foreslog, Fortepianoer, men jeg tror ikke, at det er nogen heldig Veie at komme ind paa i vort Skattesystem. Naar jeg tog Ordet, var det, for at den ærede Justitsminister ikke ved det ærede Medlems Udtalelser skulde finde sig foranlediget til at komme med et Lovforslag i den af ham antydede Retning uden at vide, at der her ogsaa er Stemning imod det.

Rjær: Jeg vil blot sige to Ord, nemlig at jeg dog tror, at der har været Stemning derfor. Vi vide nu, at det ærede Medlem er imod et saadant Forslag, men det turde dog være et Spørgsmaal, om der ikke er en Del Medlemmer, der samstemmer med mig (Stemmer: Jo, Jo!) Der kan det ærede Medlem høre, at der